

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 150/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. D. R., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. S., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 154/04 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 273/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. D. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2006 doručená sťažnosť Mgr. D. R. (predtým K.) (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. F. S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 154/04 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 273/05.

Sťažovateľka uviedla: *„Poručiteľ J. V. K., ... spísal dňa 23. 07. 1998 allografný závet, ktorým za jedínú svoju dedičku ustanovil svoju manželku – sťažovateľku. Zároveň úplne vydedil svoje deti...“*

Vydedené deti poručiťa sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava II dňa 15. 06. 2004 domáhali určenia, že sporný závet je neplatný a že dôvody vydedenia nie sú dané. Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 27. 04. 2005 sp. zn. 15 C 154/04-92 určil, že závet poručiťa je neplatný. Návrh na určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané zamietol... Sťažovateľka napadla rozsudok Okresného súdu Bratislava II v časti výroku ktorým bola určená neplatnosť závetu odvolaním... Navrhovatelia odvolanie... nepodali; zamietavý výrok nadobudol právoplatnosť dňa 26. 07. 2005. O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 14. 02. 2006 sp. zn. 5 Co 273/05-122, ktorým rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil... Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 15 C 154/04-92 nadobudol právoplatnosť, v časti výroku o určení neplatnosti závetu, dňa 27. 03. 2006...

Dedičské konanie po poručiťovi je vedené na Okresnom súde Bratislave II pod sp. zn. D 678/02. Navrhovatelia sa domáhali určenia neplatnosti sporného závetu bez tohto, aby bolo dedičským súdom vydané uznesenie podľa § 175k ods. 2 OSP...

Navrhovatelia vo svojom návrhu uvádzajú, že po oboznámení sa s testamentom na pojednávaní u notára dňa 17. 06. 2004 im bola poskytnutá 30-dňová lehota na podanie žaloby o určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané. Žalobcovia teda podali svoj návrh... iba na základe úradného záznamu notára zo dňa 17. 05. 2004...“

Sťažovateľka v troch bodoch A), B) a C) podrobne opísala, v čom vidí nesprávnosť postupu a rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu a namietané porušenie základných práv.

„A) a) uznesenie podľa § 175k ods. 2 OSP predstavuje *condicio sine qua non*, bez vydania ktorého nedisponuje dedič aktívnou procesnou legitimáciou na podanie žaloby o určenie dedičského práva pre účely prebiehajúceho dedičského konania. Zo strany žalobcov sa počas už začatého dedičského konania v tomto prípade jedná o svojvoľné uplatnenie nároku, ktoré zjavne obchádza ustanovenie § 175k ods. 2 OSP a samotný systém dedičského konania ako celok...

b) notár ako súdny komisár nie je v zmysle § 38 ods. 2 OSP a § 175k ods. 2 OSP oprávnený vydať uznesenie ani iný individuálny právny akt, ktorý by relevantne odkázal dediča na uplatnenie dedičského práva žalobou. Úradný záznam zo dňa 17. 05. 2004 nevyvolal právne účinky podľa § 175k ods. 2 OSP a v tomto konaní nevykazuje jeho obsah nevyhnutný stupeň právneho významu;

c) proti uzneseniu podľa § 175k ods. 2 OSP je prípustné odvolanie. Podanie žaloby navrhovateľmi bez vydania daného uznesenia dedičského súdu bráni sťažovateľke v realizácii možnosti napadnúť toto uznesenie riadnym opravným prostriedkom...

d) bez nadobudnutia právoplatnosti uznesenia podľa § 175k ods. 2 OSP nie je konajúci súd spôsobilý posúdiť splnenie lehoty... na podanie žaloby navrhovateľmi...

B) Keďže procesný postup podľa § 175k ods. 2 OSP nebol v dedičskom konaní zachovaný, bolo nevyhnutné žalobu posúdiť ako štandardnú žalobu na určenie neplatnosti právneho úkonu podľa § 80 písm. c) OSP, ktorej dôvodnosť je podmienená naliehavým právnym záujmom na požadovanom určení...

... nie je možné sa stotožniť so záverom, že naliehavý právny záujem navrhovateľov na určení neplatnosti konkrétneho závetu je daný. Argumentácia súdov obidvoch stupňov vychádza z predpokladu, že bez tohto určenia by sa postavenie navrhovateľov stalo neistým... Určenie neplatnosti závetu poručiteľa zo dňa 23.07.1998 nemôže odstrániť právne neisté postavenie navrhovateľov už bez ďalšieho z toho dôvodu, že poručiteľ spísal postupne niekoľko konkurujúcich si závetov. Súdu bol aj v konaní predložený závet poručiteľa zo dňa 08. 11. 1993, ktorý je z hľadiska obsahu a právnych účinkov totožný so závetom, ktorého neplatnosť bola napadnutým rozsudkom určená. Za splnenia predpokladu absolútnej neplatnosti závetu zo dňa 23. 07. 1998 zanikajú vo vzťahu ku bezprostredne

predchádzajúcemu konkurenčnému závetu účinky v zmysle § 480 OZ a na základe pôvodného závetu zo dňa 08. 11. 1993 sa navrhovatelia nachádzajú v úplne identickom postavení ako pred určením neplatnosti závetu zo dňa 23. 07. 1998...

*... naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) OSP na určení neplatnosti právneho úkonu nie je daný, pokiaľ je možné domáhať sa priamo plnenia resp. určenia práva alebo právneho vzťahu... V konaní sa navrhovatelia domáhajú určenia neplatnosti závetu, pričom aj samotný OSP im *expressis verbis* v § 175k ods. 2 ukladá povinnosť domáhať sa určenia dedičského práva. Vo vzťahu ku výroku o takom určení predstavuje posúdenie platnosti závetu (všetkých závetov) otázku predbežnú, ktorej určenia sa navrhovatelia nemôžu úspešne domáhať samostatným meritórnym výrokom...*

Naliehavý právny záujem v tejto veci nie je daný aj z toho dôvodu, že právny poriadok vyžaduje v prípade vzniku načrtnutého stavu, pre účely dedičského konania, určenie dedičského práva (§ 175 ods. 2 OSP)... sporné skutočnosti (vrátane otázky platnosti závetu), ktoré sú pre dané určenie významné, je súd oprávnený posúdiť iba pri riešení prejudiciálnej otázky...

C) ... Samotnú neplatnosť napadnutého závetu konštatoval súd prvého stupňa na základe toho, že porúčiteľ závet vlastnoručne nepodpísal pred dvomi súčasne prítomnými svedkami, ani pred dvoma svedkami súčasne prítomnými výslovne neprejavil, že listina obsahuje jeho poslednú vôľu a listinu o vydedení...“

V nadväznosti na argument okresného súdu uvedený v bode C) sťažovateľka poukazuje na znenie § 476b Občianskeho zákonníka „...citovaná právna norma nepodmieňuje platnosť závetu prítomnosťou svedkov pri jeho podpise...“ a zároveň uvádza, že krajský súd prvý argument okresného súdu akceptoval.

K druhému argumentu okresného súdu uvedenom v bode C) sťažovateľka poukazuje na obsah výpovede žijúcej svedkyne podpísanej na závete „... z citovaného, ani zo zvyšku v zápisnici zachytenej výpovede nie je možné objektívne dospieť ku skutkovému zisteniu, že porúčiteľ neprejavil pred dvoma súčasne prítomnými svedkami, že listina obsahuje jeho poslednú vôľu...“ a zároveň uvádza, že krajský súd pri hodnotení druhého argumentu

okresného súdu „...dospel ku absurdnému a právne neudržateľnému záveru...“, keď uviedol, že: „...takýto ďalší prejav vôle poručiť, urobený po podpise listiny, však preukázaný nebol. Preto súd prvého stupňa správne dovodil, že závet je neplatný...“ Podľa sťažovateľky krajský súd týmto záverom bezdôvodne preniesol dôkazné bremeno na preukázanie súčasnej prítomnosti dvoch svedkov pri prejave vôle poručiť na sťažovateľku, pričom pri existencii zákonnej domnienky platnosti závetu dôkazné bremeno na preukázanie opaku znášajú žalobcovia.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľka hodnotí postup a rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu takto: „...Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave napadnutými rozhodnutiami a postupom identifikovaným sub. A) až C) zjavne konali v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, predovšetkým v rozpore s OSP. Interpretácia a aplikácia dotknutých všeobecne záväzných predpisov bola z ich strany svojvoľná a excesná, odporujúca nielen normatívnemu zneniu, ale aj publikovaným záverom právnej vedy a ustálenej judikatúre. Napadnutými rozhodnutiami došlo ku flagrantly neoprávnenému zásahu do práva sťažovateľky... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetom konania je neplatnosť závetu ktorý determinuje veľkosť dedičského podielu sťažovateľky vo vzťahu ku dedičstvu po poručiťovi, došlo identifikovanými rozhodnutiami zároveň aj ku neoprávnenému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR ...“

Sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví namietané porušenie označených práv rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, zruší predmetné rozsudky a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K právomoci ústavného súdu a zásade subsidiarity

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade so zásadou subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 21/96, I. ÚS 17/01, IV. ÚS 19/02).

K zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti

Z ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú je možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

K oprávneniu ústavného súdu preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by malo za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu pripojeného rozsudku okresného súdu (z výrokovej časti a odôvodnenia) vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 154/04-92 z 27. apríla 2005 určil absolútnu neplatnosť celej listiny z 23. júla 1998 označenej ako „POSLEDNÁ VOĽA – ZÁVEŤ“, obsahom ktorej bol okrem závetu poručiť a aj úkon vydedenia žalobcov. Toto rozhodnutie odôvodnil okresný súd tým, že predmetná listina nespĺňa všetky zákonné náležitosti, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platnosť závetu a rovnako pre platnosť právneho úkonu vydedenia. Žalobu v časti, v ktorej sa žalobcovia domáhali určenia, že nie sú dané dôvody ich vydedenia, zamietol s tým, že neexistenciu dôvodov vydedenia súd skúma len vtedy, ak je listina o vydedení platným právnym úkonom.

Proti rozsudku okresného súdu „...v časti výroku ktorým súd návrhu vyhovel...“ sťažovateľka podala odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 273/05-122 zo 14. februára 2006 rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku potvrdil.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci preskúmanie napadnutého postupu a rozsudku okresného súdu, pretože ich preskúmanie na základe sťažovateľkou podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu v odvolacom konaní. Krajský súd v odvolacom konaní zisťoval vecnú správnosť rozsudku okresného súdu, posúdil zákonnosť a ústavnosť konania vedeného okresným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu a rozsudku krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 273/05.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudkov okresného súdu a krajského súdu a obsahom odvolania sťažovateľky dospel k názoru, že krajský súd sa vysporiadal so

všetkými námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu naopak vyplýva, že sa zaoberal a vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľky, ale nestotožnil sa s nimi. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je zjavne neodôvodnené a ani arbitrárne, a preto je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. Vzhľadom na uvedené vylučuje ústavný súd možnosť, že by napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu mohlo dôjsť k „denegatio iustitiae“. Nevyhovenie odvolacím dôvodom ako ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nie je možné považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa označeného článku ústavy a dohovoru.

Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom súdov, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamena ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutých rozhodnutiach všeobecných súdov, proti ktorým sťažnosť smeruje, o takéto rozhodnutia nejde.

Základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy zahŕňa požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy ustanovených priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy, ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), a taktiež zahŕňa požiadavku spravodlivosti súdneho konania [čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. napr. I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05)].

Ústavný súd konštatuje, že ak postupom a rozhodnutím krajského súdu v označenom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom už neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky na základe týchto zistení dospel k záveru, že sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2007